

Chiara Badano boldoggá avatása

Szept. 25-26. Chiara Luce boldoggá avatása

Nagy dolog történik Rómában a jövő héten. Olyan életvidám, sportos lányt avatnak boldoggá (ez a szentté avatás első fokozata), aki 17 évesen tudta meg, hogy gyógyíthatatlan beteg. Addig is vidáman, fiatalosan, élte a kereszténységét, de innentől a hátralévő másfél évben mindenkit meglepő derűvel és érettséggel, amely igen sok fiataalt vezetett el egy mélyebb gondolkodásra és a hit útjára. Egyházunk most példaképül állítja elének.

Chiara Badano Sasselloban született, az Appenninek lábánál fekvő észak-olaszországi kisvárosban (Liguria, Acqui egyházmegye), 1971. október 29-én szülei 11 évig tartó várakozása után. A Chiara [= világos, tiszta, fényes, ragyogó] nevet kapta és valóban tiszta és nyílt tekintetű, szelíd és kifejező mosolyú, okos, nagy aka-raterővel rendelkező, élénk, vidám, sportos lány volt, akit édesanyja arra nevelt - az evangélium igéin keresz-tül -, hogy beszélgessen Jézussal, és mindig igent mondjon neki.

Csupa élet volt, szerette a természetet, a játékot, de már kiskorától fogva kitűnt az utolsók iránti, figyelemmel és szolgálattal teli szeretetével és gyakran lemondott a kapcsolódás pillanatairól. Már óvodás korában egy kis dobozba gyűjtötte spórolt pénzét a »néger gyerekeknek«; és az volt az álma, hogy orvos lesz és Afrikában fogja gyógyítani a beteg gyerekeket.

Mindennapi volt, de volt benne valami különös. Készségesen állt Isten kegyelme és róla alkotott terve előtt, mely lassan-lassan megnyilvánult számára. Az elsőáldozása napján egy Evangéliumot kapott ajándékba. Neki ez »csodálatos könyv« és »rendkívüli üzenet« volt. Azt mondta: »könnyen meg tudtam tanulni az abc-t, ugyanígy kell lennie az evangélium élésével is!«

9 évesen gen* lett a Fokoláre Mozgalomban, magáévá tette annak ideálját, és bevonta ebbe a szüleit is. Élete attól kezdve folytonos felfelé haladás lett, és igyekezett Istent tenni az első helyre. Tanulmányait gimnáziumban folytatta, és Jézusnak ajánlott minden nehézséget és szenvedést. 17 évesen hirtelen nyilalló fájdalmat érzett a bal vállában, a vizsgálatok és az eredménytelen beavatkozások csont-daganatot mutattak ki nála. Ezzel mintegy két éves kálvária vette kezdetét. Ahogy Chiara megtudta a diagnózist, nem sírt, nem lázadozott: csöndesen elmélyedt, és 25 perc múlva kimondta az igent Isten akaratára. Gyakran ismételte: »Ha te akarod, Jézus, én is akarom.«

Bár nagyon fájdalmas kezelésekkal kellett szembenéznie, ragyogó mosolya megmaradt, és a mellette lévőket is belevonta ebbe a Szeretetbe. Elutasította a morfiumot, mert az elvonja tőle a tiszta tudatot. Mindent felajánlott az egyházért, a fiatalokért, a nem hívőkért, a missziókért... végig derűs és erős volt. Ezt ismételte: »Most már nincs semmim, de még van szívem, amivel mindig szerethetek.«

A szobája a torinói kórházban és otthon is a találkozás, az apostolkodás, az egység helyévé vált: ez volt az ő temploma. Az orvosokat, még a nem vallásosakat is megdöbbenetette a körülötte uralkodó béke, és többen visszatértek Istenhez. Vonzotta őket, mint a mágnes, és még ma is emlékeznek rá, beszélnek róla és fohászkodnak hozzá.

Édesanyja megkérdezte tőle, hogy nagyon szenved-e, mire ezt válaszolta: »Jézus kihipózza belőlem még a pici sötét pontokat is, és a hipó mar. Így majd amikor megérkezek a Mennysországba, fehér leszek, mint a hó.« Mélyen meg volt győződve arról, hogy Isten szereti őt, ezt mondta: »Isten végtelenül szeret engem«, majd egy különösen is kemény éjszaka után kijelentette: »Sokat szenvedtem, de énekel a lelkem...«

Mennysországba indulása előtt nem sokkal meglátogatták őt a barátai, hogy megvigasztalják, de a végül ők kaptak vigaszt: »...Nem tudjátok elképzelni, hogy milyen most a kapcsolatom Jézussal... - mondta - Érzem, hogy Isten valami többet, valami nagyobbat kér tőlem. Lehet, hogy évekig itt fogok feküdni ezen az ágyon, nem tudom. Engem csak Isten akarata érdekel, hogy azt jól tegyem a jelen pillanatban: hogy benne tudjak maradni Isten játékában. Ha most megkérdeznék, hogy szeretnék-e járni (a betegsége előrehaladásával nagyon fájdalmas izom-összehúzódnásokkal lebéult a lába), azt mondanám, nem, mert így közelebb vagyok Jézushoz.«

Chiara sokak kitartó kérésére ezt írta a Szűzanyának egy cédulára: »Mennyei Édesanyám, kérem tőled a gyógyulásom csodáját; és ha ez nem egyezik Isten akaratával, kérlek, adj erőt, hogy soha ne adjam fel!« - és hűséges maradt ehhez az elhatározásához.

Kislány korától elhatározta, hogy nem a szavaival adja Jézust a barátainak, hanem a viselkedésével. Mindez nem volt könnyű, ugyanis többször megállapította: »Milyen kemény dolog, az árral szembe haladni!« És hogy le tudjon győzni minden akadályt, ezt ismételte: »Neked, Jézus!«

Ahhoz, hogy jól élje a kereszténységet, igyekezett lehetőleg minden nap részt venni a szentmisén, és magához vette Jézust, akit annyira szeretett. Olvasta és átélmélkedte Isten ígését. Gyakran elgondolkodott Chiara Lubich megállapításán: "Szent leszek, ha most szent vagyok."

Amikor édesanyja azon aggódott, hogy elveszíti őt, egyre csak azt mondta: »Bízzál Istenben, és ezzel mindent megtettél!«; vagy »Amikor én már nem leszek, kövesd Istent és megtalálod az erőt a továbblépéshez.«

Szeretettel fogadta látogatóit, meghallgatta őket és felajánlotta fájdalmát, mert: »Van mit felajánlanom!«. A püspökével való utolsó találkozásai során nagy szeretetet tanúsított az egyház iránt. Közben az állapota súlyosbodott és a fájdalmak erősödtek. Nem panaszkodott, ezt mondogatta: »Veled, Jézus; neked, Jézus!«

Chiara felkészült a találkozásra: »A Jegyes látogat el hozzám«, a temetési misére mennyasszonyi ruhát választott, és előkészítette az énekeket és a könyörgéseket. A szertartásnak ünnepnek kellett lennie, ahol senki nem sír.

Amikor utoljára vette magához az Oltáriszentséget, mintha elmerült volna Őbenne és azt kérte, hogy mondják el az imát: Jöjj, Szentlélek Istenünk, küldd az égből minékünk fényességed sugarát.

A "LUCE" [= fény, fénysugár] nevet Chiara Lubich adta neki, ugyanis gyakori és gyermeki levelezést folytatott vele kislány korától fogva.

Nem félt meghalni. Ezt mondta az anyukájának: »Már nem kérem Jézustól, hogy jöjjön, és vigyen a Mennysországba, mert még szeretném felajánlani neki a fájdalmamat, hogy egy kicsit osztozhatok vele a keresztnben.« A fiataloknak ezt üzent: »A fiatalok a jövő. Én nem futhatok tovább, de át szeretném adni nekik a fáklyát, ahogy az Olimpián szokás. Egy életük van, és azt megéri jól leélni!«

A Jegyes 1990. október 7-e hajnalán jött el érte, egy végigszenvedett éjszaka után, Rózsafüzér Királynője ünnepén. Ezek voltak az utolsó szavai: »Mama, légy boldog, mert én az vagyok! Szia!« És még egy ajándék: odaadományozta szaruhártyáit.

Temetésére, melyet a püspök mutatott be, több száz fiatal és sok pap érkezett. A Gen Rosso és Gen Verde tagjai az általa kiválasztott dalokat énekelték.

Chiara ragyogó példája eljutott sok fiatalhoz és kevésbé fiatalhoz, megindította és Isten felé vezette őket.

"Életszentségének híre" azonnal elterjedt világszerte és nagyon sok "gyümölcsöt" hozott. Livio Maritano, Acqui egyházmegye püspöke 1999. június 11-én nyitotta meg a szenttéavatási eljárást. 2008. július 3-án Tiszteltreméltónak nyilvánították, elismervén, hogy hősiezen gyakorolta az isteni és sarkalatos erényeket. 2009. december 19-én a Szentatya, XVI. Benedek pápa elismerte a Tiszteletreméltó Chiara Badano közbenjárására történt csodát és aláírta boldoggáavatásának dekrétumát. A boldoggáavatásra 2010. szeptember 25-én kerül sor.

Bővebben:

www.fokolare.hu - www.magyarKurir.hu - www.focolare.org - www.chiaralucebadano.it